ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 28 KATOWICE, DNIA 30 PAŹDZIERNIKA 1946

Poz. TREŚĆ Str.

Dział Urzędowy:

Ustawy:

512.—z dnia 23 września 1946 r. o utworzeniu Rady Szkół Wyższych 453

513.—z dnia 23 września 1946 r. o uregulowaniu uposażeń członków Prezydium Krajowej Rady Narodowej 454

Dekrety:

514.—z dnia 26 sierpnia 1946 r. w sprawie przepisów uzupełniających prawo o ustroju adwokatury . . . 454

515.—z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska 454

516.—z dnia 19 września 1946 r. o zmianie przepisów o opłatach od uprawnień górniczych 458

517.—z dnia 19 września 1946 r. o obrocie skórami 458

Rozporządzenie Ministra Skarbu:

518.—z dnia 24 sierpnia 1946 r. o funduszu amortyzacyjnym w przedsiębiorstwach państwowych . . . 458

Pisma Okólne Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:

519.—z dnia 1 października 1946 r. w sprawie biur pisania podań 458

Dział Nieurzędowy:

Obwieszczenia sądowe 462

DZIAŁ URZĘDOWY

512.
USTAWA
z dnia 23 września 1946 r.
o utworzeniu Rady Szkół Wyższych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 277 z dnia 14 października 1946 r.)

Art. 1. Tworzy się Radę Szkół Wyższych przy Prezesie Rady Ministrów.

Art. 2. Zadaniem Rady Szkół Wyższych jest:
a) usprawnienie pracy szkół wyższych i zabezpieczenie prawidłowego toku ich funkcjonowania;
b) czuwanie nad pogłębieniem demokratycznego charakteru szkół wyższych;
c) troska o poprawę bytu materialnego młodzieży akademickiej.

Art. 3. Celem wykonania zadań, określonych w art. 2 Rada Szkół Wyższych w szczególności:
a) złoży w terminie dwóch miesięcy rządowi wnioski w sprawie usprawnienia pracy szkół wyższych, dostosowania ich organizacji i nauczania w tych szkołach do potrzeb demokratycznego państwa oraz w sprawie poprawy bytu młodzieży akademickiej;
b) po wysłuchaniu opinii rektora wydaje wszelkie zarządzenia potrzebne do zapewnienia porządku na terenie, podlegającym władzy porządkowej rektora.

Art. 4. Rada Szkół Wyższych może powołać specjalne komisje dyscyplinarne dla każdej ze szkół wyższych do orzekania w przypadku przewinień dyscyplinarnych studentów, pozostających w związku:
a) z naruszeniem porządku nauczania i studiowania;
b) z naruszeniem porządku publicznego;
c) z wystąpieniami o charakterze antydemokratycznym.

Specjalne komisje dyscyplinarne stosują kary dyscyplinarne, przewidziane w art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz 6).

Od kar orzeczonych przez specjalną komisję dyscyplinarną nie ma odwołania, jednakże Rada Szkół Wyższych może kary prawomocnie nałożone złagodzić lub darować.

Przepisy dotyczące składu i trybu funkcjonowania specjalnych komisyj dyscyplinarnych ustali Prezes Rady Ministrów.

Art. 5. Rada Szkół Wyższych składa się:
a) z przewodniczącego i jego zastępcy, mianowanych przez Prezydenta Krajowej Rady Narodowej na wniosek Prezesa Rady Ministrów;
b) z 7 członków mianowanych przez Prezesa Rady Ministrów spośród profesorów i wykładowców szkół wyższych oraz przedstawicieli organizacyj społecznych.

Większość grona uczestników Rady Szkół Wyższych stanowią profesorowie i docenci szkół wyższych.

Art. 6. Szczegółowe przepisy, dotyczące trybu postępowania Rady oraz organizacji i toku prac biura Rady, ustali Prezes Rady Ministrów.

Art. 7. Budżet Rady Szkół Wyższych objęty jest budżetem Prezydium Rady Ministrów.

Art. 8. Na czas obowiązywania ustawy niniejszej zawiesza się moc art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc z dniem 1 października 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski

513.
USTAWA
z dnia 23 września 1946 r.
o uregulowaniu uposażeń członków Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 275 z dnia 14 października 1946 r.)

Art. 1. Członkowie Prezydium Krajowej Rady Narodowej otrzymują zasadnicze uposażenie miesięczne pierwszej grupy według tabeli, ustalonej w art. 1 dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 175), oraz dodatek funkcyjny do tego uposażenia w wysokości uposażenia zasadniczego.

Art. 2. Członkowie Prezydium Krajowej Rady Narodowej otrzymują dodatek lokalny w kwocie 1.150 zł miesięcznie oraz dodatek rodzinny w tej samej wysokości i na tych samych zasadach, co Prezes Rady Ministrów.

Art. 3. Tytułem dodatku reprezentacyjnego członkowie Prezydium Krajowej Rady Narodowej otrzymują 150% uposażenia wraz z dodatkiem funkcyjnym, lokalnym i rodzinnym.

Art. 4. Członkowi Prezydium Krajowej Rady Narodowej, pobierającemu uposażenie ze Skarbu Państwa, służy prawo wyboru uposażenia.

Art. 5. Przepisy niniejszej ustawy nie stosują się do uposażenia Prezydenta Krajowej Rady Narodowej.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1946 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 6 maja 1945 r. o uregulowaniu uposażeń członków Prezydium Krajowej Rady Narodowej (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 94).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
w/z. Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

514.
DEKRET
z dnia 26 sierpnia 1946 r.
w sprawie przepisów uzupełniających prawo o ustroju adwokatury.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 278 z dnia 14 października 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1. poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 24 maja 1945 r. o tymczasowych przepisach uzupełniających prawo o ustroju adwokatury (Dz. U. R. P. Nr 25. poz. 146) wprowadza się zmiany następujące:

1. W ust. (2) art. 7 wyrazy: „jednego roku“ zastępuje się wyrazami: „dwóch lat“.

2. Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Do czasu zorganizowania władz samorządu adwokackiego w poszczególnych okręgach na obszarze Ziem Odzyskanych obranie przez adwokata siedziby w tych okręgach wymaga uprzedniej zgody Ministra Sprawiedliwości.“

3. W art. 14 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„(5). Aplikanci adwokaccy, którzy w dniu 12 maja 1938 r. nie odpowiadali warunkom przewidzianym w ust. (1) art. 159 prawa o ustroju adwokatury i zostali w następstwie skreśleni z listy aplikantów adwokackich podlegają na podstawie wniosku, zgłoszonego do dnia 1 sierpnia 1947 r., wpisaniu ponownie na tę listę i zostaną dopuszczeni do egzaminu adwokackiego po ukończeniu 3 lat aplikacji adwokackiej. Aplikantom tym zalicza się czas aplikacji adwokackiej, odbytej przed dniem wydania decyzji o skreśleniu z listy, i zwalnia się ich od aplikacji sądowej i od egzaminu sądowego“.

4. Art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. W okresie do dnia 1 września 1949 r. adwokatowi wolno objąć stanowisko funkcjonariusza państwowego lub pracownika samorządowego. W czasie pozostawania na tych stanowiskach adwokat nie wykonywa swego zawodu“.

5. Po art. 16 dodaje się nowy artykuł 16¹ w brzmieniu:

„Art. 16¹. Minister Sprawiedliwości może delegować swego przedstawiciela jako członka komisji egzaminacyjnej, przewidzianej w art. 101 pr. o ustr. adw.“.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

515.
DEKRET
z dnia 6 września 1946 r.
o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 49. poz. 279 z dnia 14 października 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Zapas ziemi.

Art. 1. 1.Na tworzenie gospodarstw rolnych i działek osadniczych oraz uzupełnienie gospodarstw rolnych nieżywotnych przeznacza się na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska wszelkie nieruchomości ziemskie z wyjątkiem tych, które w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu stanowią własność osób fizycznych.

2. Nieruchomości wskazane w ustępie poprzedzającym, stanowią zapas ziemi w rozumieniu przepisów niniejszego dekretu.

Art. 2. 1. Do zapasu ziemi, określonego w art 1, mogą być w przypadkach gospodarczo uzasadnionych włączone nieruchomości lub ich części, położone w granicach administracyjnych miast, z wyjątkiem tych. które w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu stanowią własność osób fizycznych. W szczególności dotyczy to nieruchomości, które ze względu na swój charakter mogą być celowo wykorzystane dla produkcji rolnej.

2. Rozporządzenie Ministrów Ziem Odzyskanych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Odbudowy i Skarbu, ustali zasady włączania do zapasu ziemi, określonego w art. 1, oraz władze powołane do dokonywania tych czynności, jak również tryb postępowania przed tymi władzami.

Art. 3. 1. Do zapasu ziemi, określonego w art. 1, nie wchodzą wszelkie lasy i grunty leśne o powierzchni przekraczającej 25 ha. W przypadkach gospodarczo uzasa-

dnionych mogą być jednakże pewne obszary tych gruntów włączone do wspomnianego zapasu ziemi.

2. Rozporządzenie Ministrów: Ziem Odzyskanych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Leśnictwa, Skarbu oraz Odbudowy, ustali zasady włączania do zapasu ziemi, określonego w art. 1, oraz władze powołane do dokonywania tych czynności, jak również tryb postępowania przed tymi władzami.

Art. 4. Nieruchomości, wchodzące w skład zapasu ziemi, określonego w art. 1, oraz włączonego do tego zapasu w myśl przepisów art. 2 i 3, przechodzą na własność Państwa, o ile nie stanowią już własności państwowej z mocy innych przepisów prawnych. Nieruchomości te wchodzą w skład Państwowego Funduszu Ziemi.

Art. 5. Nieruchomości, które wchodzą w skład zapasu ziemi, wolne są od wszelkich długów i ciężarów z wyjątkiem służebności, których utrzymanie w mocy uzna właściwa władza za niezbędne. Sprawa odpowiedzialności Państwa za te obciążenia zostanie uregulowana w odrębnych przepisach.

Art. 6. Do ujawnienia prawa własności nieruchomości, przejętych na rzecz Państwa w myśl przepisu art. 4, oraz do wykreślania obciążeń hipotecznych, wskazanych w art. 5, stosuje się odpowiednio przepisy dekretu z dnia 8 sierpnia 1946 r. o wpisywaniu w księgach hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 233).

Dział II.

Zasady ustroju rolnego i osadnictwa.

Rozdział I.

Wydzielenie nieruchomości na cele publiczne.

Art. 7. 1. Z zapasu ziemi zostaną wydzielone i przekazane właściwym władzom i instytucjom nieruchomości, niezbędne na cele publiczne (państwowe, samorządowe i społeczne), a w szczególności:

1) na cele szkolne i opiekuńczo-wychowawcze;
2) na państwowe i samorządowe ośrodki kultury rolnej, dla zakładów przemysłu rolnego oraz na cele melioracyjne;
3) na cele wojskowe i komunikacji publicznej;
4) na potrzeby związków religijnych uznanych prawnie wyznań;
5) na rozbudowę miast, uzdrowisk, letnisk, kolonii mieszkaniowych oraz ogródków działkowych, które znajdują się w strefie interesów mieszkaniowych miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych.

2. Obszar użytków rolnych, wydzielonych stosownie do ust. 1, nie może przekraczać 10% ogółu użytków rolnych, wchodzących w skład zapasu ziemi. Ograniczenia tego nie stosuje się do użytków rolnych, wydzielonych na cele szkolne.

3. Rozporządzenie Ministrów: Ziem Odzyskanych, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu oraz Odbudowy ustali władze powołane do wydzielenia i przekazania nieruchomości, wskazanych w niniejszym artykule, oraz tryb postępowania przed tymi władzami, jak również warunki i sposób przekazania nieruchomości.

Art. 8. Do resztówek, pozostałych po rozparcelowaniu wszelkich nieruchomości wchodzących w skład zapasu ziemi, stosuje się odpowiednio przepisy dekretu z dnia 12 czerwca 1945 r. o przeniesieniu własności resztówek majątków rozparcelowanych na spółdzielnie Samopomocy Chłopskiej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 162) z tą zmianą, że mogą te resztówki być oddane do bezpłatnego użytkowania spółdzielniom parcelacyjno-osadniczym, które współdziałały z właściwymi władzami w parcelacji danych nieruchomości. W tym przypadku przepis art. 2 ust. 2 wymienionego dekretu nie ma zastosowania.

Rozdział II.

Obszar gospodarstw rolnych i działek.

Art. 9. Obszar użytków rolnych w gospodarstwach rolnych, nadawanych w trybie niniejszego dekretu, w zależności od warunków glebowych, terenowych, klimatycznych i ekonomicznych wynosić winien od 7—15 hektarów. Jednakże obszar użytków rolnych w gospodarstwach o charakterze hodowlanym może wynosić do 20 hektarów, istniejące zaś gospodarstwa rolne o obszarze użytków rolnych poniżej 7 hektarów mogą być nadawane w dotychczasowym rozmiarze.

Art. 10. Obszar użytków rolnych gospodarstw ogrodniczych nie może przekraczać 5 hektarów. Ograniczenie to nie dotyczy dotąd istniejących gospodarstw nasiennych i szkółkarskich, których obszar może wynosić do 20 hektarów.

Art. 11. Obszar użytków rolnych działek dla osadników rybackich i pracowników zatrudnionych w gospodarstwach leśnych i rybnych nie może przekraczać 3 hektarów. Obszar użytków rolnych działek dla rzemieślników wiejskich nie może przekraczać 2 hektarów. Obszar użytków rolnych pozostałych kategorii działek pracowniczych nie może przekraczać 1 hektara.

Art. 12. 1. Szczegółowe zasady stosowania norm, przewidzianych w art. 9—11, ustali rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych.

2. Normy, przewidziane w art. 9—11, mogą być w drodze uchwały Rady Ministrów w poszczególnych przypadkach lub na poszczególnych obszarach Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska podwyższone nie więcej jednak niż o $^1/_3$.

Art. 13. Gospodarstwa rolne nieżywotne mogą być uzupełnione w ramach norm przewidzianych w czterech artykułach poprzedzających.

Rozdział III.

Nabywcy.

Art. 14. 1. Nabywcami gospodarstw (działek) mogą być obywatele polscy, którzy przybyli na obszar Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska w ramach akcji osiedleńczej, kierowanej przez władze państwowe, bądź posiadają grunty rolne za zgodą władz państwowych.

2. Mogą być również nabywcami gospodarstw rolnych (działek) te spośród osób stale zamieszkałych przed dniem 1 stycznia 1945 r. na obszarze Ziem Odzyskanych, które uzyskały lub uzyskają obywatelstwo polskie.

Art. 15. 1. Osoby ubiegające się o nabycie gospodarstw rolnych (ogrodniczych) winny wykazać, że:

1) posiadają praktyczne przygotowanie do prowadzenia gospodarstwa rolnego (ogrodniczego) oraz, że praca na roli stanowi ich główny zawód, albo
2) posiadają fachowe wykształcenie rolnicze.

2. Wymogów przewidzianych w ust. 1 nie stosuje się do niepełnoletnich.

Art. 16. Nie mogą otrzymać gospodarstw (działek) osoby skazane prawomocnym wyrokiem za występek, polegający na uchylaniu się od służby wojskowej, za zbrodnię lub zbrodnię wojskową oraz skazane prawomocnym wyrokiem za występek przewidziany w art. 38 lub 39 niniejszego dekretu.

Art. 17. W trybie niniejszego dekretu jedna osoba może nabyć tylko jedno gospodarstwo (działkę). Małżeństwo sądownie nierozłączone uważa się za jednego uprawnionego. Rodziców wraz z pozostającymi przy nich niepełnoletnimi dziećmi uważa się za jednego uprawnionego.

Art. 18. 1. Pierwszeństwo do otrzymania gospodarstwa (działki) mają:

1) zdemobilizowani żołnierze i inwalidzi wojska polskiego, którzy brali udział w walkach o Polskę, oraz uczestnicy walk partyzanckich o Polskę z wyjątkiem tych, którzy występowali przeciwko Polsce Demokratycznej;
2) funkcjonariusze służby bezpieczeństwa, którzy w związku ze służbą w obronie demokratycznych zasad ustroju Państwa Polskiego zostali inwalidami;
3) wdowy i sieroty po żołnierzach i uczestnikach walk partyzanckich poległych w walkach o Polskę jako też wdowy i sieroty po funkcjonariuszach służby bezpieczeństwa, którzy polegli w związku ze służbą w obronie demokratycznych zasad ustroju Państwa Polskiego, oraz osoby, których jedynymi żywicielami byli wymienieni żołnierze, uczestnicy

walk partyzanckich i funkcjonariusze służby bezpieczeństwa;
4) repatrianci;
5) właściciele gospodarstw małorolnych i karłowatych, znajdujących się na obszarach Państwa Polskiego poza obszarem Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

2. Osoba, która została wprowadzona przez władze państwowe w posiadanie gruntu na obszarze Ziem Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska, ma pierwszeństwo do nabycia gospodarstwa (działki), utworzonego z tych gruntów lub ich części, bez względu na pierwszeństwo osób, wymienionych w ust. 1.

Art. 19. Rozporządzenie Ministra Ziem Odzyskanych oraz Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, wydane w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i Ministrem Bezpieczeństwa Publicznego we właściwym dla nich zakresie działania, może ograniczyć zastosowanie pierwszeństwa osób, wymienionych w ust. 1 pkt 1—3 artykułu poprzedzającego, do obszarów niektórych powiatów Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

Art. 20. Ministrowie: Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Żeglugi i Handlu Zagranicznego oraz Odbudowy ustalą obszary nadmorskie, na których zapas ziemi winien być przeznaczony w całości lub częściowo na tworzenie osad rybackich.

Rozdział IV.
Cena gospodarstw (działek) i jej spłata.

Art. 21. 1. Gospodarstwa (działki) nabywa się odpłatnie za cenę odpowiadającą szacunkowi składników gospodarstwa (działki).

2. Szacunek gruntów ustala się w wysokości równej przeciętnemu rocznemu urodzajowi z danego obszaru ziemi, przy czym jako przeciętny urodzaj dla gruntów średniej jakości przyjmuje się 15 cetnarów metrycznych żyta z jednego hektara.

3. Ministrowie: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ziem Odzyskanych określą w drodze rozporządzenia odpowiednio do normy ust. 2 zasady ustalenia przeciętnego urodzaju dla gruntów o jakości innej, niż średnia. Rozporządzenie wymienionych Ministrów, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustali zasady szacunku budynków oraz inwentarza żywego i martwego.

Art. 22. Osadnikom wojskowym, korzystającym z pierwszeństwa przewidzianego w art. 18 ust. 1 pkt 1, odlicza się od ceny przypadającej za gospodarstwo (działkę) równowartość gospodarstwa o obszarze 10 hektarów użytków rolnych średniej jakości. Wysokość tej równowartości ustalą Ministrowie: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej i Skarbu.

Art. 23. 1. Osobom, które w związku z wojną rozpoczętą we wrześniu 1939 r. utraciły gospodarstwa rolne na tych terenach Rzeczypospolitej Polskiej w jej granicach przedwojennych, które nie weszły w skład obecnego obszaru Państwa, o ile osoby te stale zamieszkiwały na tych terenach przed dniem 1 września 1939 r., jak również osobom, które na mocy umów międzynarodowych, zawartych przez Państwo Polskie, mają otrzymać ekwiwalent wzamian za mienie pozostawione za granicą, — zarachowuje się na pokrycie ceny nabycia gospodarstwa (działki) wartość utraconego (pozostawionego) gospodarstwa.

2. Rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi zasady ustalenia mienia, którego równowartość podlega zarachowaniu stosownie do przepisów ustępu poprzedzającego, oraz szacunku tego mienia, władze powołane do wykonania tych czynności, sposób postępowania przed tymi władzami i terminy, w jakich należy zgłaszać uprawnienia wynikające z ustępu poprzedniego pod sankcją utraty tych uprawnień.

Art. 24. 1. Rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustali termin i tryb spłaty należności za nabyte gospodarstwa (działki), a w szczególności rodzaj i wysokość ulg dla osadników zagospodarowujących się za pośrednictwem spółdzielni parcelacyjno-osadniczych oraz zagospodarowujących się w szczególnie trudnych warunkach.

2. Na poczet spłaty ceny nabycia mogą być pobrane zaliczki przed przeniesieniem prawa własności gospodarstwa (działki).

3. Należności, przewidziane w niniejszym artykule, podlegają ściągnięciu w trybie przewidzianym dla realizacji należności publiczno-prawnych.

Rozdział V.
Akt nadania i przeniesienie prawa własności nadanych gospodarstw (działek).

Art. 25. 1. Wyznaczenie nabywcy gospodarstwa (działki) następuje w drodze orzeczenia właściwej władzy, zwanego w dalszym ciągu aktem nadania.

2. Nadawać można gospodarstwa (działki) fizycznie wydzielone lub jeszcze nie wydzielone. W tym ostatnim przypadku akt nadania powinien wskazywać nieruchomość, z której grunty przynależne do gospodarstwa (działki) mają być wydzielone, ze wskazaniem, jakiemu obszarowi przeciętnej jakości gruntów, wchodzących w skład tej nieruchomości, odpowiadać ma rozmiar nadanego gospodarstwa (działki).

Art. 26. 1. Osoba, która otrzyma akt nadania gospodarstwa (działki) fizycznie wydzielonego, ma prawo do objęcia tego gospodarstwa w posiadanie celem korzystania i pobierania z niego bezpłatnie pożytków.

2. Osoby, które otrzymały akty nadania gospodarstw (działek) fizycznie jeszcze nie wydzielonych z większej nieruchomości, mają prawo do prowizorycznego przyznania im całości lub części tej nieruchomości we wspólne posiadanie z tym, że objęty w posiadanie obszar nie może przekraczać łącznego obszaru gruntu wskazanego w aktach nadania tych osób. Z posiadaniem łączy się również prawo do korzystania i pobierania bezpłatnie pożytków z tej części nieruchomości.

3. Na wniosek osób, wskazanych w ust. 2, grunty oddane im we wspólne posiadanie mogą być prowizorycznie między nie podzielone w stosunku do obszaru wskazanego w poszczególnych aktach nadania. Przepis powyższy stosuje się odpowiednio do prowizorycznego wydzielenia części gruntu jednemu zainteresowanemu.

Art. 27. Prawa wynikające z aktu nadania mają charakter osobisty, są niezbywalne i nie dziedziczne. W razie śmierci osoby, która uzyskała akt nadania, jeżeli śmierć ta nastąpiła przed orzeczeniem o wykonaniu aktu nadania (art. 31), członkowie rodziny, którzy ze zmarłym pozostawali we wspólnocie gospodarczej, mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi osobami do otrzymania tego samego gospodarstwa (działki) w trybie niniejszego dekretu.

Art. 28. 1. Osoba, która otrzymała akt nadania, obowiązana jest prowadzić swe gospodarstwo osobiście lub przez członków rodziny, żyjących z nią razem we wspólnocie gospodarczej.

2. Niezastosowanie się do obowiązku wskazanego w ust. 1 uzasadnia cofnięcie aktu nadania. W tym przypadku podlega zwrotowi wartość nakładów koniecznych i użytecznych, których posiadacz dokonał w czasie korzystania z gospodarstwa (działki).

3. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustali władze właściwe do orzekania w sprawie zwrotu nakładów przewidzianego w ust. 2 oraz tryb postępowania przed tymi władzami.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do nabywców niepełnoletnich.

Art. 29. Osoba, która otrzymała akt nadania, może do czasu wydania orzeczenia o wykonaniu aktu nadania (art. 31) zrzec się nadanego jej gospodarstwa (działki), z obowiązkiem przekazania go właściwej władzy administracji ogólnej jako władzy ziemskiej.

Art. 30. 1. Przed przeniesieniem prawa własności nadanego gospodarstwa (działki) na nabywcę (art. 31) ustala się cenę tego gospodarstwa (działki). Jeżeli go-

spodarstwo (działka) w chwili nadania nie było jeszcze fizycznie wydzielone, ustalenie ceny następuje po lub równocześnie z określeniem jego granic.

2. Ustalenie ceny nabycia i określenia granic nadanego gospodarstwa (działki) następuje w drodze odrębnego orzeczenia władzy.

Art. 31. 1. Przeniesienie prawa własności nadanego gospodarstwa (działki) na nabywcę następuje w drodze orzeczenia, zwanego orzeczeniem o wykonaniu aktu nadania.

2. W orzeczeniu o wykonaniu aktu nadania należy wymienić: akt nadania, osobę nabywcy oraz przedmiot i warunki nabycia gospodarstwa (działki).

3. Orzeczenie o wykonaniu aktu nadania jest ostateczne.

Art. 32. Do ujawnienia prawa własności nieruchomości, nadanych w trybie przepisów niniejszego dekretu, w księgach hipotecznych (gruntowych) stosuje się odpowiednio przepisy o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej z tą zmianą, że podstawą wpisu w księdze hipotecznej jest odpis prawomocnego orzeczenia o wykonaniu aktu nadania.

Rozdział VI.

Właściwość władz powołanych do orzekania w trybie niniejszego dekretu.

Art. 33. Władzami właściwymi w rozumieniu niniejszego dekretu są władze administracji ogólnej oraz powołane przy tych władzach powiatowe i wojewódzkie komisje osadnictwa rolnego.

Art. 34. Do zakresu działania władz administracji ogólnej, działających jako władze osiedleńcze, należy dokonywanie wszelkich czynności w wykonaniu niniejszego dekretu, o ile dekret ten lub wydane na jego podstawie rozporządzenia nie stanowią inaczej.

Art. 35. Do zakresu działania władzy administracji ogólnej jako władzy ziemskiej należy wydawanie orzeczeń, przewidzianych w art. 30 i 31 niniejszego dekretu oraz w rozporządzeniach wydanych na podstawie niniejszego dekretu, tudzież wykonywanie czynności niezbędnych dla przygotowania gospodarstw (działek) do ich nadania.

Art. 36. 1. Do zakresu działania komisji osadnictwa rolnego należy orzekanie:

1) o nadaniu gospodarstwa (działki), nie wyłączając budynków i inwentarza (akt nadania):
2) o cofnięciu aktu nadania.

2. Nadto komisjom osadnictwa rolnego mogą być zlecone inne czynności stosownie do rozporządzeń wydanych na mocy niniejszego dekretu.

Art. 37. Rozporządzenie Ministrów: Ziem Odzyskanych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych ustali skład komisji osadnictwa rolnego, ich właściwość, tryb postępowania przed tymi komisjami oraz właściwość rzeczową władzy administracji ogólnej jako władzy ziemskiej w przedmiocie postępowania w trybie niniejszego dekretu.

DZIAŁ III.

Przepisy karne.

Art. 38. Kto po otrzymaniu aktu nadania gospodarstwa (działki) i objęciu tego gospodarstwa w posiadanie opuszcza je, nie przekazawszy właściwej władzy (art. 29),

podlega karze aresztu do lat 2 i grzywny, albo jednej z tych kar.

Art. 39. Kto, wykonując uprawnienia wynikające z aktu nadania, przewidziane w art. 26, obniża wartość i zdolność produkcyjną gospodarstwa (działki), z którego korzysta,

podlega karze więzienia do lat 2.

Art. 40. 1. Ściganie przestępstw, przewidzianych w art. 38—39, następuje na wniosek powiatowej komisji osadnictwa rolnego.

2. Prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo, wskazane w art. 16 niniejszego dekretu, popełnione po otrzymaniu aktu nadania, stanowi podstawę do cofnięcia aktu nadania gospodarstwa (działki).

DZIAŁ IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 41. 1. Nieruchomości ziemskie, stanowiące własność osób, które uzyskały obywatelstwo polskie w trybie ustawy z dnia 28 kwietnia 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 106), przejmuje się na własność Państwa i włącza do zapasu ziemi, określonego w art. 1, jeśli po opuszczeniu jej przez właściciela i osoby prawa jego reprezentujące nieruchomość ta z mocy zarządzenia właściwej władzy lub za jej zezwoleniem została przed wejściem w życie niniejszego dekretu objęta w posiadanie przez inną osobę.

2. Przepis art. 18 ust. 2 znajduje tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 42. Również mogą być przejęte na własność Państwa i włączone do zapasu ziemi, określonego w art. 1, nieruchomości ziemskie, które w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu nie znajdują się w posiadaniu dotychczasowych właścicieli lub osób prawa ich reprezentujących.

Art. 43. Dotychczasowi właściciele nieruchomości ziemskich, o których mowa w dwóch artykułach poprzedzających, mają prawo do odpowiedniego odszkodowania w naturze w drodze bezpłatnego nadania im gospodarstwa (działki) w trybie niniejszego dekretu.

Art. 44. Rozporządzenie Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustali władze powołane do orzekania o przejęciu na własność Państwa nieruchomości ziemskich, wymienionych w art. 41 i 42, oraz do orzekania o przyznaniu przewidzianego w art. 43 odszkodowania w naturze, tudzież tryb postępowania przed tymi władzami i sposób wymiaru odszkodowania.

Art. 45. Rozporządzenia oparte na przepisach niniejszego dekretu — jeśli ich moc obowiązująca rozciągać sie ma na obszar byłego Wolnego Miasta Gdańska — będą wydawane przez Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, ilekroć dekret niniejszy odnośnie obszaru Ziem Odzyskanych przewiduje w zakresie wydawania rozporządzeń uprawnienia Ministra Ziem Odzyskanych.

Art. 46. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Ziem Odzyskanych, Administracji Publicznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, każdemu w ich zakresie działania, w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

Art. 47. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc prawną na obszarze Ziem Odzyskanych i byłego Wolnego Miasta Gdańska sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu przepisy dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13) oraz dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Jan Wasilewski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski

w/z Minister Skarbu: Tadeusz Dietrich

Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski

Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow

Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego
Stanisław Radkiewicz

516.

DEKRET

z dnia 19 września 1946 r.

o zmianie przepisów o opłatach od uprawnień górniczych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 280, z dnia 14 października 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Opłaty od własności górniczej, przewidziane w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. o opłatach od uprawnień górniczych (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 543), oraz opłaty od wyłączności poszukiwań górniczych, przewidziane w art. 5 tegoż rozporządzenia, podwyższa się dziesięciokrotnie.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
w/z Minister Skarbu: Tadeusz Dietrich

517.

DEKRET

z dnia 19 września 1946 r.

o obrocie skórami

(Przedruk z Dz. U. R P. Nr. 49, poz. 281, z dnia 14 października 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Obrót i gospodarowanie skórami poddaje się na terenie Państwa reglamentacji i kontroli państwowej.

Minister Przemysłu może w drodze zarządzenia, ogłoszonego w Monitorze Polskim, powierzyć obrót i gospodarowanie skórami na zasadzie wyłączności osobie prawnej prawa publicznego lub prywatnego.

Przez użyty w niniejszym dekrecie wyraz „skóry" należy rozumieć skóry z bydła rogatego i koni w stanie surowym, wyprawionym lub wygarbowanym.

Art. 2. Skóry surowe należy niezwłocznie po zdjęciu ze zwierząt zaoferować do sprzedaży osobom uprawnionym (art. 1 ust. 2) po cenach ustalanych przez Ministra Przemysłu po porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 3. Osoby prawne i fizyczne, będące w posiadaniu skór wyprawionych lub wygarbowanych w ilości ponad 50 kilogramów skóry twardej lub ponad 20 m. kw. skóry wierzchniej, powinny w ciągu 30 dni od daty ogłoszenia niniejszego dekretu zgłosić je do rejestracji powiatowej władzy administracji ogólnej. Od obowiązku zgłoszenia zwolnione są instytucje i przedsiębiorstwa państwowe lub znajdujące się pod zarządem państwowym.

Art. 4. Minister Przemysłu wyda w drodze zarządzeń, ogłaszanych w Monitorze Polskim, szczegółowe przepisy dotyczące organizacji i sposobu rejestrowania, skupu, obróbki, sortowania, konserwowania, przechowywania i znakowania skór, kontroli obrotu skór oraz ustali zasady przekazywania uprawnień powierzonych stosownie do art. 1 ust. 2, jak również sposób ustalania i publikowania ceny na skóry.

Art. 5. Kto nie mając uprawnienia przewidzianego w art. 1 ust. 2 wprowadza skóry do wolnego obrotu, podlega karze więzienia do lat 2 i grzywny do 1.000.000 zł lub jednej z tych kar.

W przypadkach mniejszej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.

Art. 6. Kto wbrew przepisom art. 3 nie zgłosi do rejestracji posiadanej skóry, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywnie do 30.000 zł lub jednej z tych kar.

Tej samej karze podlega, kto bez uzasadnionej zwłoki wbrew przepisom art. 2 nie zaoferuje skóry do sprzedaży osobie uprawnionej.

Art. 7. W razie skazania za czyny przewidziane w art. 5 i art. 6 sąd orzeka przepadek skór.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Przemysłu: Hilary Minc

518.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 24 sierpnia 1946 r.

o funduszu amortyzacyjnym w przedsiębiorstwach państwowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 282, z dnia 14 października 1946 r.)

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 216) zarządzam, co następuje:

§ 1. W każdym przedsiębiorstwie państwowym, podlegającym przepisom dekretu z dnia 4 czerwca 1946 r. o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych, tworzy się w drodze okresowo dokonywanych wpłat fundusz amortyzacyjny, przeznaczony na wyrównanie ubytków wartości majątku przedsiębiorstwa, wynikających na skutek zużycia lub demodernizacji.

§ 2. Wysokość rocznych wpłat na fundusz amortyzacyjny powinna odpowiadać wysokości rocznych odpisów amortyzacyjnych, dokonywanych w danym przedsiębiorstwie. Wpłaty dokonywane będą w zasadzie na okresy miesięczne. W przypadkach uzasadnionych charakterem wytwórczości obliczenie dokonywane będzie za okresy dłuższe.

§ 3. Wysokość rocznych odpisów amortyzacyjnych, wysokość i terminy wpłat na fundusz amortyzacyjny oraz okresy, za które wpłaty te będą obliczane, ustalą zarządzenia, wydane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z zainteresowanym Ministrem i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

§ 4. Kwoty wpłat na fundusz amortyzacyjny, obliczone w myśl §§ 2 i 3, będą wpłacane przez przedsiębiorstwo do Banku Gospodarstwa Krajowego na specjalny rachunek lokacyjny danego przedsiębiorstwa.

§ 5. Kwoty wpłacone na specjalny rachunek lokacyjny (§ 4) mogą być użyte przez przedsiębiorstwo wyłącznie na spłatę kapitału dłużnego pożyczek inwestycyjnych, zaciągniętych przez przedsiębiorstwo.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

519.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Prawny Katowice, dnia 1 października 1946 r.
L. cz.: Pra II/1 — 122/46

OKÓLNIK

w sprawie przepisów prawnych dotyczących Biur pisania podań.

Ob. Starostowie Powiatowi
wszyscy w województwie ŚląskoDąbr.
i Ob. Prezydenci miast jako Starostowie Grodzcy
w Bytomiu, Chorzowie, Gliwicach, Katowicach, Sosnowcu i Zabrzu.

Na prośbę jednej z powiatowych władz administracji ogólnej przesyła się w załączeniu odbitkę ustawy z dnia

28 marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz o zakresie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 269) i rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy Ministrów Spraw Wewn. i Sprawiedliwości z dnia 27 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 544).

Zaznacza się, że sankcje karne podane są w odbitce przy uwzględnieniu podwyżki wprowadzonej dekretem z dnia 16 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56. poz. 312).

Zwraca się również uwagę na rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 1945 r. o zmianie załącznika do rozporządzenia z dnia 27. września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 544), które zostało ogłoszone w Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 157 z dnia 31 lipca 1945 r., oraz w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim Nr. 20. poz. 270 z dnia 25 sierpnia 1945 r.

Zarazem wyjaśnia się, że wzmianki o których mowa w art. 4 ust. 3 powinny być umieszczone u góry z lewej strony na pierwszej stronicy podania.

Przekroczenie przepisów art. 4 ust. 1 i 2, art. 6 pkt. a), b) lub d), oraz art. 9 i 10 ulega ukaraniu w drodze sądowej.

Przekroczenia postanowień rozporządzenia wykonawczego (z d. 27. IX. 1933 Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 544) ulegają ukaraniu przez powiatowe władze administracji ogólnej po myśli art. 7 ustawy z 28 III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 269).

Poniżej podaje się kilka orzeczeń Sądu Najwyższego do wykorzystania.

1) Stosownie do art. 18 ustawy, nie odnosi się ona do zrzeszeń, których statut przewiduje udzielenie pomocy prawnej ich członkom w zakresie pomocy, przewidzianej statutem.

Brak dokładnego określenia w postanowieniach statutu organizacji pomocy prawnej, nie pozbawia zrzeszenia uprawnień jej udzielania, gdy statut pomoc taką ustanawia.

Organizacja pomocy prawnej zależy od uznania władz zrzeszenia i jest obojętne, czy zrzeszenie udziela jej członkom przez funkcjonariusza bądź członka zrzeszenia czy też przez osobę obcą, powołaną w tym celu przez zrzeszenie na podstawie umowy najmu usług, przy czym kwestia oraz forma wynagrodzenia zależna jest od decyzji władz zrzeszenia, które uchybienia w tym przedmiocie regulują we własnym zakresie.

Pobieranie opłat przez zrzeszenie za udzieloną pomoc prawną jest dopuszczalne, o ile wpływy z tego źródła na rzecz zrzeszenia są przewidziane w statucie, w przeciwnym razie mogłyby wchodzić w zastosowanie sankcje karne z art. 16—24 i 57 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27. października 1932 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 808). (OSN 126 z r. 1936).

2) „Agentów procesowych" nie można zaliczyć do tzw. „obrońców sądowych" wymienionych w art. 18 ustawy z 28 marca 1933 (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 269), istniejących jeszcze w b. zaborach austriackim i rosyjskim na podstawie szczególnych przepisów (O. S. N. 306 z r. 1935). Dla przyjęcia zawodowości w rozumieniu art. 9 ustawy wyżej powołanej (23. III. 1933) miarodajnym jest zamiar powtarzania czynu, aby mieć stąd stałe, choćby w pewnych odstępach czasu, źródło dochodu, przy czym zamiar ten może się także objawić w jednym czynie, gdy na to wskazują okoliczności, oraz nie jest konieczne, aby dochód za spełnienie czynności był wyłącznym, albo głównym źródłem utrzymania sprawcy, lecz może być ubocznym, pomocniczym przy innych (O. S. N. 30 z r. 1936).

3) Rozpowszechnienie określonych w przepisie lit. „d" art. 6 przedmiotowej ustawy wiadomości, staje się karalne, pod warunkiem, że nie zachodzi żadna wątpliwość, iż to rozpowszechnianie zmierza do zjednywania klienteli, natomiast przepis ten nie wymaga ustalenia, iż rzeczone ogłoszenie rzeczywiście wywołało zjednanie dla danego biura klienta (O. S. N. 480 z r. 1935).

4) Pisanie podań dla osób obcych, chociażby za wynagrodzeniem, nie stanowi przestępstwa, o ile odbywa się sporadycznie, — nabiera cech przestępstwa dopiero wówczas, gdy uprawiane jest zawodowo (art. 9 ustawy).

Zawodowego charakteru pisania prośb na zlecenie osób trzecich nie można utożsamiać z zawodową przestępczością przewidzianą w § 2 art. 60 kod. kar., ile, że przy przestępstwie z art. 9 powyższej ustawy zawodowość dotyczy nie popełnienia przestępstw, lecz czynności, samo przez się ze stanowiska odpowiedzialności karnej obojętnych, które dopiero przez zawodowe ich uprawianie przekształcają się w przestępstwo. Pobudki przestępnego działania nie należą do ustawowych znamion występków z art. 262 kod. kar. i art. 9 wspomnianej ustawy (O. S. N. 87 z r. 1936).

5) W pojęciu zawodowości w art. 9 i 10 ustawy o biurach pisania podań, nie musi mieścić się zarazem i czynnik zarobkowania, jako nieodzowna przesłanka przypisania winy, skoro celem ustawy jest zakazanie wogóle, a nie tylko odpłatnego udzielania porad prawnych przez osoby do tego nieuprawnione. Działalność, w rozumieniu powołanej ustawy, zawodowa, bez względu na to, czy jest obliczona na dochód czy prowadzona bez materialnego zainteresowania, podpadnie pod sankcję art. 9 i 10 ustawy, jeżeli tylko będzie posiadała wogóle cel życiowy niekoniecznie wyłączny czy główny w życiu doradzającego (O.S.N. 263 z r. 1936). —

Za Wojewodę:
(Zamysłowski)
p.o. Naczelnika Wydziału

Załącznik do Nr Pra II/1 — 122/46

USTAWA

z dnia 28. marca 1933 r.

o biurach pisania podań oraz zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr 31 z dnia 4. maja 1933 r., poz. 269.)

Art. 1. Biuro pisania podań do władz państwowych i samorządowych może być prowadzone tylko na podstawie zezwolenia właściwej władzy, udzielonego stosownie do jej swobodnego uznania, w miarę istotnej potrzeby, zachodzącej w danej miejscowości. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określa okoliczności, warunkujące uznanie tej potrzeby.

Art. 2. (1) Biura pisania podań dzielą się na: a) biura pisania podań do władz administracyjnych, b) biura pisania podań do władz administracyjnych i sądowych.

(2) Zezwoleń na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych udziela starosta, a na prowadzenie biur pisania podań do władz administracyjnych i sądowych — starosta za zgodą prezesa sądu okręgowego. Zezwolenie udziela się na przeciąg lat 3.

Art. 3. (1) Zezwolenie na prowadzenie biura pisania podań może otrzymać tylko osoba, która:

a) posiada obywatelstwo polskie,
b) korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich,
c) nie była karana sądownie za przestępstwo przeciw Państwu, albo za zbrodnię lub występek z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, albo za zbrodnię lub występek z chęci zysku, lub za przestępstwo z art. 9 i 10 niniejszej ustawy,
d) posiada odpowiednie kwalifikacje moralne,
e) złożyła egzamin w języku polskim, stwierdzający umiejętność poprawnego pod względem językowym sporządzania pism do władz oraz znajomość niniejszej ustawy i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, a także przewodniczych

zasad ustroju i właściwości władz administracyjnych i sądowych; rozporządzenie, przewidziane w art. 5, określa warunki zwalniania od egzaminów.

(2) Nie może również uzyskać zezwolenia osoba, której biuro zamknięto stosownie do art. 13 niniejszej ustawy, ani też osoba, skreślona dyscyplinarnie z listy adwokatów, aplikantów adwokackich lub obrońców, oraz osoba, pozbawiona wyrokiem sądu dyscyplinarnego prawa zajmowania urzędu państwowego bądź komunalnego.

Art. 4. (1) W biurach pisania podań, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. a), mogą być sporządzane podania do wszystkich władz i urzędów administracji państwowej, z wyjątkiem Ministerstwa Sprawiedliwości, oraz do władz i urzędów administracji samorządowej.

(2) Prośby do Prezydenta Rzeczypospolitej o darowanie kary lub skutków w drodze łaski, podania do Ministerstwa Sprawiedliwości oraz podania do sądów, prokuratury i wszelkich pomocniczych urzędów sądowych mogą być sporządzane tylko w biurach, przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt. b).

(3) Każde podanie należy zaopatrzeć wzmianką, wymieniającą biuro (imię i nazwisko właściciela, oraz adres biura), które podanie sporządziło, datę sporządzenia oraz wysokość pobranego wynagrodzenia.

Art. 5. Przepisy, dotyczące nadzoru nad biurami, sposobu prowadzenia biur, wynagrodzenia za ich czynności, jako też szczegółowe przepisy, dotyczące egzaminów (art. 3 ust. 1 pkt. e), będą wydane w drodze rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

Art. 6. Wzbronione jest właścicielowi biura i osobom w nim pracującym: a) działanie w zastępstwie klientów i wógóle prowadzenie ich spraw w sądach i urzędach, b) udzielanie porad prawnych, wyjąwszy przypadek, gdy trzeba wyprowadzić klienta z oczywistego błędu co do skuteczności podania lub co do właściwości władzy, do której chce skierować podanie, c) pobieranie wynagrodzenia powyżej określonego przez taksę, d) zjednywanie klienteli przez rozpowszechnianie w słowie lub piśmie wiadomości o zaletach biura i skuteczności podań w niem sporządzanych, nawet gdyby te wiadomości były prawdziwe.

Art. 7. Kto narusza przepisy art. 4 ust. 3 lub rozporządzeń o sposobie prowadzenia biur, oraz wynagrodzenia za ich czynności (art. 6 pkt. c), — podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do miesiąca i grzywny do 10.000 złotych lub jednej z tych kar.

Art. 8. Właściciel biura, który narusza przepisy art. 4 ust. 1 lub 2, albo art. 6 pkt. a), b) lub d), podlega karze aresztu od 1 do 6 miesięcy i grzywny do 50.000 złotych. Tej samej karze podlega pracownik biura, który narusza postanowienia art. 6 z wyjątkiem pkt. c).

Art. 9. (1) Kto pisze na zamówienie podanie do władz i urzędów, albo urządza lub prowadzi biuro pisania tych podań, jeśli czynności powyższych dokonywa zawodowo, a bez zezwolenia, przewidzianego w art. 2, podlega karze aresztu od 3 do 6 miesięcy i grzywny do 100.000 złotych.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy pracowników w dozwolonych biurach pisania podań, o ile osoby te działają w obrębie biura, w zakresie uprawnień biura i zleconych przez właściciela czynności.

Art. 10. (1) Kto, nie będąc do tego upoważniony przez prawo, wykonywa zawód, polegający na udzielaniu porad prawnych albo na prowadzeniu cudzych spraw w sądach i urzędach, podlega karze aresztu od 3 do 6 miesięcy i grzywny do 100.000 złotych.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy czynności pracowników, zatrudnionych przez poszczególne osoby lub instytucje.

Art. 11. Kto trudni się zawodowo dostarczaniem klientów dla adwokatów, notariuszów, obrońców, biur pisania podań, albo osób, zajmujących się bezprawnie pisaniem podań lub udzielaniem porad prawnych, podlega w drodze administracyjnej karze aresztu do 2 tygodni lub grzywny do 10.000 złotych.

Art. 12. Jeśli przestępstwo przewidziane w art. 8—11, wyrządziło klientowi szkodę, należy orzec na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości od 200 do 10.000 złotych; nie stoi to na przeszkodzie do uzyskania wynagrodzenia szkody na zasadach ogólnych, lecz tylko co do ewentualnej nadwyżki ponad orzeczoną nawiązkę.

Art. 13. (1) W razie skazania właściciela biura w myśl art. 7, 8 lub 11, można orzec zamknięcie biura.

(2) W razie skazania właściciela biura w myśl art. 9 lub 10 albo za przestępstwo przeciw Państwu, albo za zbrodnię lub występek z ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, albo za zbrodnię lub występek z chęci zysku, oraz we wszystkich przypadkach, gdy ze skazaniem jest połączona utrata praw, należy zawsze orzec zamknięcie biura.

Art. 14. Osobie, skazanej w myśl art. 8—11, starosta może zabronić pełnienia czynności pracownika w biurze pisania podań; w biurach przewidzianych w art. 2 ust. 1 pkt b), winien to uczynić na żądanie prezesa sądu okręgowego.

Art. 15. Biuro ulega zamknięciu w drodze administracyjnej: a) w razie stwierdzenia, iż właściciel nie uczynił zadość warunkom art. 3 w chwili udzielenia zezwolenia, b) w razie utraty po udzieleniu zezwolenia warunków, przewidzianych w pkt. a) i b) art. 3.

Art. 16. Dotychczas istniejące biura pisania podań zaprzestaną swej działalności z dniem 1 stycznia 1934 r., jeżeli nie uzyskają do tego czasu zezwolenia, przewidzianego w art. 2. W ciągu tego okresu podlegają przepisom rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 5, oraz przepisom art. 4 ust. 3 i art. 6, nie podlegają natomiast ograniczeniom, wynikającym z art. 2 i 4 ust. 1 i 2.

Art. 17. (1) Osoby, które wykonywały w dniu 31 grudnia 1932 r. zawód zastępcy procesowego (agenta procesowego) na mocy § 157 ust. 4 ustawy postępowania cywilnego z r. 1877, zachowują nadal swe uprawnienia i mogą być ich pozbawione stosownie do przepisów dotychczasowych.

(2) Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określa zastosowanie niniejszej ustawy do osób, które w dniu jej wejścia w życie trudniły się prowadzeniem cudzych spraw i pisaniem podań na podstawie § 35 ust. 3 niemieckiej ustawy przemysłowej z dnia 26 lipca 1900 r.

(3) Zachowują swe uprawnienia i mogą być ich pozbawione na zasadzie dotychczasowych przepisów osoby, upoważnione do prowadzenia agencyj publicznych na obszarze b. zaboru austriackiego. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy powyższe uprawnienia nie mogą być nadal udzielane.

Art. 18. Ustawa niniejsza nie dotyczy osób, należących do adwokatury, i osób uprawnionych do wykonywania zawodu obrońcy, oraz zrzeszeń, których statut przewiduje udzielanie pomocy prawnej ich członkom — w zakresie tej pomocy.

Art. 19. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości określi warunki zakładania i zasady działalności biur, tworzonych przez instytucje państwowe i samorządowe w celu pisania podań i udzielania porad prawnych.

Art. 20. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach, unormowanych niniejszą ustawą.

II. Załącznik do Nr. Pra II/1 — 122/46.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 27. września 1933 r.
wydane co do § 5 w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

w sprawie wykonania ustawy z dnia 28. marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw.

Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 75 z dnia 4. października 1933 r. poz. 544

Na podstawie art. 1. art. 5. art. 17 ust. 2 i art. 20 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw (Dz. U. R. P. Nr. 31. poz. 269) zarządza się co następuje:

I. Postanowienia wstępne.

§ 1. Artykuły. powołane w niniejszym rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają artykuły ustawy z dnia 28. marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 269).

§ 2. Podania o udzielenie zezwoleń na prowadzenie biur pisania podań obu kategoryj, przewidzianych w art. 2, należy składać do starosty, właściwego ze względu na miejsce zamierzonego prowadzenia biura.

II. Ustalenie miejscowej potrzeby istnienia biura pisania podań.

§ 3. (1) Uznanie miejscowej potrzeby istnienia biura pisania podań uzależnia się każdorazowo od:
a) liczby i przeciętnego stopnia wykształcenia ludności,
b) ilości oraz rodzaju władz i urzędów,
c) ilości adwokatów i obrońców,
d) ilości istniejących biur pisania podań.

Należy wziąć przytym pod uwagę dane, dotyczące zarówno miejscowości, w której zamierzone jest prowadzenie biura, jak i miejscowości okolicznych, objętych okręgiem działalności wymienionych w pkt. b) władz i urzędów.

(2) O ile to zostanie uznane za celowe, można co do miejscowej potrzeby istnienia biura pisania podań zasięgnąć opinii organów samorządu terytorialnego, właściwej Izby Adwokackiej lub instytucyj gospodarczych.

III. Egzaminy.

§ 4. Egzamin, określony w art. 3 ust. 1 pkt. e), składa się przed komisją, powoływaną przez starostę w miarę potrzeby.

§ 5. Komisja składa się ze starosty lub zastępcy starosty, jako przewodniczącego, oraz delegata prezesa sądu okręgowego i delegata inspektora szkolnego.

§ 6. (1) Egzamin jest piśmienny i ustny.

(2) Przedmiotem egzaminu w zakresie wymaganej w myśl art. 3 ust. 1 pkt. e) znajomości prawa mogą być tylko wiadomości elementarne.

§ 7. (1) Komisja decyduje większością głosów.

(2) Z wyniku egzaminu komisja sporządza protokół, stwierdzając w nim, że kandydat egzamin złożył lub go nie złożył; zdanie co do tego każdego z członków komisji ma być uwidocznione w protokole.

(3) Protokół podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 8. W razie niepomyślnego wyniku, egzamin może być powtórzony jeszcze dwukrotnie w co najmniej sześciomiesięcznych odstępach czasu.

§ 9. W razie pomyślnego wyniku egzaminu, starosta wydaje egzaminowanemu na jego żądanie świadectwo, stwierdzające złożenie egzaminu.

§ 10. Egzaminowi mogą być poddane jedynie osoby, którym starosta zgadza się udzielić zezwolenia na prowadzenie biura pisania podań lub na kierownictwo takiem biurem (§ 14); co do biur pisania podań do władz administracyjnych i sądowych wymagane jest uprzednie uzyskanie zgody prezesa sądu okręgowego (art. 2 ust. 2).

§ 11. (1) Starosta zwalnia od obowiązku składania egzaminu osoby, które:
a) ukończyły studia na jednej z wyższych uczelni z przepisanemi w Polsce egzaminami, albo
b) posiadają świadectwa o odbytych studiach, egzaminach lub pracy, dla których ukończenia, złożenia lub wykonywania niezbędne było posiadanie wiadomości, określonych w art. 3, ust. 1, pkt e), albo
c) udowodnią, że bezpośrednio przed złożeniem prośby o udzielenie pozwolenia na prowadzenie biura pisania podań (art. 2) co najmniej w ciągu 8 lat nieprzerwanie takie biuro prowadziły, albo
d) posiadały pozwolenie, wydane na podstawie art. 2.

(2) Osoby, wymienione w ust. 1 pkt c) mogą być jednak poddane egzaminowi w zakresie językowym, jeżeli starosta poweźmie wątpliwości, czy odpowiadają one pod tym względem wymaganiom, określonym w art. 3 ust. 1 pkt. e).

§ 12. Komisja, wymieniona w § 4 może, na zasadzie posiadanych przez kandydata świadectw o odbytych przez niego studiach, egzaminach lub pracy, nie poddawać go egzaminowi w zakresie, co do którego uzna, że kandydat posiada wymagane wiadomości; zwolnienie to ma być uwidocznione w protokole.

IV. Prowadzenie biura.

§ 13. Właściciel biura pisania podań obowiązany jest biuro to prowadzić osobiście.

§ 14. W wypadku gdy właściciel biura pisania podań czasowo nie może osobiście go prowadzić z powodu choroby, wyjazdu itp., obowiązany jest na ten czas biuro zamknąć lub powierzyć czasowo kierownictwo biura osobie, która uzyskała zgodę starosty na pełnienie zastępczo tych funkcyj; co do biur pisania podań do władz administracyjnych i sądowych wymagane jest uzyskanie również zgody prezesa sądu okręgowego.

§ 15. Kierownikiem biura pisania podań może być jedynie osoba, odpowiadająca warunkom, określonym w art. 3.

§ 16. Wzmianki, o których mowa w art. 4 ust. 3, winny być umieszczone u góry z lewej strony na pierwszej stronicy podania.

§ 17. Jeżeli właściciel lub pracownik biura pisania podań podpisuje podanie na prośbę strony, obowiązany jest uczynić o tym wzmiankę przy podpisie.

§ 18. Właściciel biura pisania podań obowiązany jest założyć i prowadzić rejestr sporządzonych w biurze pism i podań.

§ 19. (1) Rejestr ma być trwale oprawiony.

(2) Rejestr zawierać ma stronice kolejno ponumerowane.

(3) Przed rozpoczęciem prowadzenia, rejestr ma być przedstawiony staroście celem zaopatrzenia go w adnotację, stwierdzającą ilość stronic, którą rejestr zawiera.

§ 20. (1) Stronice rejestru mają być podzielone na odpowiednie rubryki, w których zapisywane będzie:
a) numer kolejny czynności,
b) data zlecenia czynności,
c) imię i nazwisko osoby, dającej zlecenie,
d) oznaczenie, do kogo pismo lub podanie skierowano i w jakiej sprawie,
e) data wykonania zlecenia,
f) wysokość pobranego wynagrodzenia,
g) uwagi.

(2) Dane powyższe mają być zapisywane dla każdego zlecenia oddzielnie.

§ 21. (1) Rejestr ma być prowadzony w języku polskim.

(2) Wszystkie wpisy w rejestrze mają być dokonywane czytelnie atramentem.

(3) Usuwanie w jakikolwiek bądź sposób treści, wpisanych do rejestru lub czynienie ich nieczytelnymi jest niedozwolone. Dozwolone są przekreślania, dające możność odczytania przekreślonego słowa.

§ 22. (1) Taksę wynagrodzenia za czynności biura pisania podań ustala załącznik do niniejszego rozporządzenia.

(2) Taksa określa najwyższe dozwolone stawki wynagrodzenia; pobieranie stawek niższych jest dopuszczalne.

§ 23. (1) Taksa ma być wywieszona w lokalu biura w miejscu widocznym i łatwo dostępnym dla klientów biura.

(2) Ogłoszenie o taksie powinno być łatwo czytelne.

§ 24. (1) Biuro może używać nazwę: „Biuro pisania podań do władz administracyjnych" lub „Biuro pisania podań do władz administracyjnych i sądowych" z dodaniem imienia i nazwiska właściciela oraz adresu biura; może być również dodana wzmianka o przepisywaniu na maszynie.

(2) Używanie nazwy innej lub dodatkowej jest niedozwolone.

§ 25. (1) Właściciel biura pisania podań obowiązany jest oznaczyć biuro nazewnątrz napisem (szyldem), zawierającym nazwę biura.

(2) Napis ma być umieszczony przy wejściu z ulicy lub placu do domu, w którym znajduje się lokal biura.

§ 26. Zezwolenie na prowadzenie biura pisania podań uprawnia do prowadzenia tego biura jedynie w miejscowości, określonej w zezwoleniu.

V. Nadzór.

§ 27. Właściciel biura pisania podań obowiązany jest podać do wiadomości starosty adres lokalu, w którym biuro ma być prowadzone oraz powiadamiać niezwłocznie o każdej zmianie tego adresu.

§ 28. (1) O osobach, zatrudnionych w biurze pisania podań, właściciel lub kierownik biura obowiązany jest zawiadamiać w przeciągu tygodnia od dnia zatrudnienia starostę, a w biurach pisania podań do władz administracyjnych i sądowych również prezesa sądu okręgowego.

(2) Zawiadomienie powinno zawierać imię, nazwisko i wiek pracownika oraz wzmiankę o posiadanem przezeń wykształceniu i dotychczasowym zawodzie.

§ 29. (1) Nadzór nad biurami pisania podań do władz administracyjnych sprawuje starosta.

(2) Nadzór nad biurami pisania podań do władz administracyjnych i sądowych sprawują niezależnie od siebie starosta i prezes sądu okręgowego osobiście lub przez osoby upoważnione.

§ 30. (1) Nadzór uprawnia do kontrolowania działalności biura, przeglądania rejestrów, ksiąg handlowych i aktów, asystowania przy czynnościach biura oraz udzielania upomnień w razie dostrzeżonych usterek.

(2) Właściciel i pracownicy biura obowiązani są udzielić osobom kontrolującym żądanych wyjaśnień.

VI. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 31. Osoby, wymienione w art. 17 ust. 2, mogą wykonywać nadal swe uprawnienia, wynikające z dotychczasowych przepisów i stosownie do tych przepisów mogą być ich pozbawione. Nadto mają do nich zastosowanie przepisy art. 4 ust. 3, z wyjątkiem wzmianki o wynagrodzeniu, art. 5, o ile dotyczy nadzoru i sposobu prowadzenia biur, art. 6 pkt. d), art. 7, o ile nie dotyczy wynagrodzenia, art. 8, o ile dotyczy art. 6 pkt. d), art. 13, o ile nie dotyczy art. 9 do 11; art. 14 ma zastosowanie do zatrudnienia pracowników przez osoby, wymienione w art. 17 ust. 2. Poza tym stosuje się do tych osób §§ 16, 17, 18, 19, 20, 21, 25, 27, 28, 29 ust. 2 i 30 niniejszego rozporządzenia.

§ 32. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w czternaście dni po dniu ogłoszenia.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OBWIESZCZENIE SĄDOWE.

Sąd Okręgowy w Bytomiu. Do rejestru handlowego dział A, pod nr. 26 wpisano dnia 25. września 1946 firmę: Komunalna Kasa Oszczędności Powiatu Bytomskiego z siedzibą w Bytomiu. Do zakresu czynności kasy należy: 1) przyjmowanie — w ramach przepisów zawartych w §§ 38—54 statutu niniejszego — na książeczki oszczędnościowe terminowych i bezterminowych wkładów oszczędnościowych; 2) przyjmowanie na imienne książeczki wkładowe lokat, w szczególności lokat instytucyj finansowych i ubezpieczeniowych; 3) otwieranie i prowadzenie rachunków bieżących o saldach kredytowych; 4) udzielanie pożyczek za zabezpieczeniem hipotecznym; 5) udzielanie pożyczek wekslowych i na skrypty dłużne z podpisami na wekslu lub na skrypcie co najmniej trzech osób majątkowo odpowiedzialnych, przy czym warunek ten nie dotyczy pożyczek udzielanych osobom prawa publicznego; 6) udzielanie pożyczek pod zastaw: a) książeczek oszczędnościowych, wystawionych przez Komunalne Kasy Oszczędności, Pocztową Kasę Oszczędności, banki państwowe i komunalne i Galicyjską Kasę Oszczędności; b) papierów wartościowych, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne) i akcyj Banku Polskiego do wysokości 75% wartości giełdowej lub targowej, nie więcej jednak ich wartości imiennej; 7) udzielanie kredytów w rachunkach bieżących, zabezpieczonych hipotecznie, papierami wartościowymi, bądź też w inny sposób ustalony w regulaminie, o którym mowa w § 37 statutu; 8) dyskontowanie weksli, posiadających charakter krótkoterminowy i pochodzących z obrotu gospodarczego oraz zaopatrzonych co najmniej w dwa podpisy osób odpowiedzialnych majątkowo; 9) dyskontowanie nie wcześniej, jak na sześć miesięcy przed terminem płatności, wypowiedzianych lub wylosowanych papierów procentowych, wymienionych wyżej p. 6 paragrafu niniejszego, oraz kuponów od tych papierów; 10) załatwianie na zlecenie i rachunek osób trzecich inkasa weksli i czeków; 11) kupno i sprzedaż na rachunek osób trzecich papierów wartościowych, przy czym kupna dokonywa się po złożeniu potrzebnej gotówki, a sprzedaży po dostarczeniu papierów wartościowych; 12) kupno i sprzedaż na rachunek własny papierów o stałym oprocentowaniu posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne), akcji Banku Polskiego oraz akcyj i udziałów banków komunalnych; 13) redyskontowanie posiadanych przez kasę weksli w państwowych i komunalnych instytucjach finansowych, oraz w Banku Polskim; 14) zastawienie własnych papierów wartościowych i własnych wierzytelności hipotecznych; 15) zaciąganie pożyczek po uzyskaniu zezwolenia władzy nadzorczej; 16 umieszczenie wolnej gotówki: a) w bankach państwowych i komunalnych, w Banku Polskim, w Pocztowej Kasie Oszczędności, tudzież w Galicyjskiej Kasie Oszczędności za zgodą Związku Kas Oszczędności; b) w biletach i bonach skarbowych oraz w asygnatach kasowych Banku Gospodarstwa Krajowego; 17) nabywanie i budowanie nieruchomości za zezwoleniem władzy nadzorczej dla własnego użytku z funduszu zasobowego i o szczególnym przeznaczeniu oraz z funduszu emerytalnego; 18) nabywanie nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym w poszukiwaniu pretensyj kasy; 19) dokonywanie przekazów i przelewów krajowych oraz wystawienie przekazów akredytów na instytucje kredytowe, w których Komunalnym Kasom Oszczędności wolno lokować fundusze, w granicach posiadanych przez klienta w kasie funduszów; 20) przyjmowanie na przechowanie papierów wartościowych i innych walorów; 21) wynajmowanie schowków w skarbcu lub w szafach bezpieczeństwa; 22) nabywanie wierzytelności hipotecznych, zabezpieczonych w sposób określony w § 34 statutu niniejszego, oraz pozbywanie własnych wierzytelności hipotecznych; 23) wystawianie listów gwarancyjnych za zabezpieczeniem takim, jak przy kredytach w rachunkach bieżących; 24) udzielanie pożyczek krótkoterminowych pod zastaw ruchomości i towarów; 25) prowadzenie zakładów zastawniczych (lombardów). Komunalna Kasa Oszczędności Powiatu Bytomskiego w Bytomiu opiera się na statucie z dnia 15. grudnia 1945 r. Kapitał zakładowy wynosi 100.000.— zł. Sposób reprezentowania kasy: Dokumenty, mocą których kasa zaciąga zobowiązania wobec osób trzecich oraz pełnomocnictwa, upoważniające do zaciągania takich

zobowiązań i do działania w imieniu kasy, powinny być zaopatrzone pieczęcią kasy i podpisane przez dwie osoby, wchodzące w skład dyrekcji, lub przez osoby upoważnione do podpisywania za kasę; koniecznym jest jednak zawsze podpis dyrektora zarządzającego lub podpis jego zastępcy w przypadkach określonych w § 21 ust. 3 statutu niniejszego. Skład dyrekcji: Kazimierz Świderski, dyrektor zarządzający, Franciszek Zejer, zastępca dyrektora zarządzającego, Ludwik Theodorowicz, członek dyrekcji. Organem ogłoszeń jest: „Dziennik Urzędowy Województwa Śląsko-Dąbrowskiego".

Zgodność z oryginałem uwierzytelnia się.

Bytom, dnia 12. października 1946 r.

Sekretarz sądowy.

PREZES SĄDU OKRĘGOWEGO W CIESZYNIE.

W myśl § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 27 listopada 1945 r. Dz. U. R. P. Nr 53 zostali powołani na ławników w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa:

53. Anthony Karol, Cieszyn, ul. Górna 14
54. Adamski Antoni, Komorowice 209, p. Biała
55. Broda Wilhelm, Cieszyn, Rzeźnia Miejska
56. Bylica Izydor, Cieszyn, ul. Przykopa 2
57. Baldini Jan, Bielsko, Wzgórze 20
58. Bernstein Bronisław, Bielsko, ul. Górska 11
59. Bobek Józef, Biała, ul. Głowackiego 12
60. Batzgen Łucjan, Biała, ul. Bandurskiego 9
61. Brzęczek Mieczysław, Biała, ul. Sukiennicza 23
62. Bieniek Franciszek, Biała, ul. Komorowicka 110
63. Brańka Franciszek, Biała, ul. Głowackiego 66
64. Buba Karol, Pogórze 125, p. Cieszyn
65. Bartoszek Franciszek, Czechowice, ul. Gomółki
66. Bukowczan Jan, Ustroń 259
67. Brychcy Józef, Kaczyce Górne 26
68. Balas Alojzy, Cieszyn, Nowe Miasto 17
69. Biernot Antoni, Czechowice 325
70. Beczała Jan, Czechowice
71. Bury Józef, Bujaków 79
72. Blachura Stefan, Kobiernice 65
73. Baścik Jan, Kobiernice 240
74. Barszczewski Julian, Biała, ul. Mickiewicza 20
75. Bartosiak Marian, Biała, ul. Sienkiewicza 6
76. Borowiecki Karol, Górki Małe 73
77. Bracki Józef, Goleszów 130
78. Białończyk Augustyn, Zebrzydowice
79. Bączek Rudolf, Iskrzyczyn 42
80. Banasik Franciszek, Skoczów, ul. Polna 266
81. Burlan Franciszek, Skoczów, Nałęgi 565
82. Ciompa Józef, Cieszyn, ul. Celesty 12
83. Czylok Antoni, Bielsko, ul. Cieszyńska 59
84. Cholerek Franciszek, Bielsko, ul. Smolki 4
85. Cieślar Józef, Bielsko, Dolne Przedmieście 9
86. Chrobak Władysław, Biała, ul. Głowackiego 890
87. Czauderna Józef, Biała, ul. Lipnicka 3
88. Cieślar Robert, Brenna
89. Czudek Andrzej, Hażlach 182
90. Chmielniak Romuald, Czechowice-Żebracz, Kolonia 11
91. Czakan Franciszek, Bielsko, ul. Solna 12
92. Chmierut Stefan, Łęki 110
93. Czepczor Paweł, Jaworzynka
94. Cichy Stanisław, Pastwiska 69
95. Czernik Józef, Mnisztwo 32
96. Chlebik Jan, Skoczów, Górny Bór 272
97. Duda Jerzy, Bielsko, ul. Londzina 6
98. Dożak Andrzej, Bielsko, ul. Rzeczna 5
99. Drewniak Józef, Bielsko, pl. Smolki 4
100. Didyk Józef, Mazańcowice 64
101. Dudziak Aleksander, Biała, ul. Komorowicka 37
102. Droździk Karol, Mikuszowice Śl.
103. Duzniak Kazimierz, Bielsko, ul. Górska 7
104. Drabek Franciszek, Kobiernice 154
105. Dziadek Rudolf, Górki Wielkie 39
106. Dyczkowa Maria, Górki Małe 71
107. Drapa Władysław, Zebrzydowice
108. Faruga Karol, Cieszyn, ul. Piękna 17
109. Fiałkowski Feliks, Biała, ul. Głowackiego 5
110. Faber Edward, Biała, ul. Sukiennicza 25
111. Foltyn Franciszek, Czechowice-Grabowice 804
112. Furs Józef, Bielsko, Kozielec 8
113. Florek Erwin, Pruchna 18
114. Faja Henryk, Skoczów, Rynek 140
115. Goldberg Robert, Bielsko, ul. Krasińskiego 20
116. Gońka Jan, Bielsko, ul. Focha 10
117. Grajcarek Alojzy, Biała, ul. Asnyka 20
118. Gadt Edmund, Biała, ul. Nad Niwką 19
119. Gabryś Julian, Biała, ul. Paderewskiego 5
120. Gabryś Józef, Biała, ul. Winc. Pola 8
121. Grzywacz Adolf, Czechowice-Żebracz 467
122. Gańczarczyk Antoni, Bielsko, ul. Sułkowskiego 11
123. Gaszczyk Franciszek, Brenna 485
124. Gajda Ludwik, Pogwizdów 53
125. Gwizdała Józef, Bystra, p. Bielsko
126. Gierek Emeryk, Biała, ul. Halcnowska 131
127. Gellerne Józef, Komorowice Bialskie 4
128. Grygierczyk Franciszek, Komorowice Bialskie
129. Gaś Karol, Goleszów 291
130. Górniak Paweł, Goleszów 314
131. Gumola Albert, Pruchna 110
132. Gorgol Józef, Zebrzydowice
133. Gristman Stefan, Skoczów, Podkępie 545
134. Hess Franciszek, Cieszyn, ul. Nad Olzą 8
135. Hankiewicz Józef, Biała, ul. Narutowicza 5
136. Haręźlak Alojzy, Biała, ul. Kopernika 6
137. Hudziak Franciszek, Dziedzice, ul. Kolejowa 22
138. Hrobak Józef, Mikuszowice Śl.
139. Hamerlak Jan, Czechowice
140. Hankus Jan, Bujaków 60
141. Hajek Antoni, Skoczów, ul. Cieszyńska 297
142. Imielski Szymon, Bielsko, ul. Lenartowicza 5
143. Jasiński dr Janusz, Bielsko, ul. Krasińskiego 20c
144. Juraszek Alojzy, Dziedzice, ul. Szkolna 42
145. Jabłoński Stanisław, Bielsko, ul. Siksta 15
146. Jonny Jan, Skoczów, ul. Mickiewicza 489
147. Kozyra Franciszek, Cieszyn, ul. Legionów 41
148. Kołodziejczyk Leon, Cieszyn, ul. Górna 18
149. Kaleta Jerzy, Cieszyn, ul. Łączna 22
150. Kuder Otton, Bielsko, ul. Wyspiańskiego 32/3
151. Kruzel Remigiusz, Bielsko, ul. Marszałkowska 4
152. Kwoczak Wilhelm, Bielsko, ul. Głowackiego 8
153. Kunowski Józef, Bielsko, ul. 3-go Maja 27
154. Klassek Edward, Bielsko, ul. Piastowska 6
155. Kabziński Jan, Bielsko, ul. Krasińskiego 34
156. Kegel Alojzy, Bielsko, ul. Partyzantów 42
157. Kubica Jan, Bielsko, ul. Miarki 9
158. Kwaśny Jan, Biała, ul. Żywiecka 41
159. Klimczak Jan, Biała, ul. 11 Listopada 1235
160. Klimonda Zbigniew, Biała, ul. Konopnickiej 3
161. Kamysz Jan, Biała, ul. Pfistera 7
162. Kabiesz Wilhelm, Biała, ul. Komorowicka 104
163. Kura Karol, Bielsko, ul. 3-go Maja 27
164. Kadyło Mikołaj, Komorowice Bielskie
165. Kareta Jan, Pierściec 46
166. Konieczny Tadeusz, Bielsko, ul. Miarki 21
167. Kubica Roman, Kamienica 244
168. Kubica Franciszek, Mikuszowice Śl. 188
169. Krolik Leopold, St. Bielsko
170. Kołodziejczyk Alojzy, Mikuszowice Śl. 4
171. Kitliński Alfons, Bielsko, ul. Grunwaldzka 22a
172. Komendera Bolesław, Kozy 206
173. Kuder Leon, Pisarzowice 65
174. Kruczalak Antoni, Międzybrodzie Bialskie 251
175. Kawulok Józef, Jaworzynka 73
176. Kmiotek Kazimierz, Boguszowice 47
177. Kubicius Józef, Simoradz 18
178. Kantor Ludwik, Skoczów, ul. Ustrońska 76
179. Kawulok Paweł, Koniaków 99
180. Lis Władysław, Cieszyn, ul. Stalmacha 8
181. Lustig Aleksander, Bielsko, ul. Krasińskiego 34
182. Ligęza Jan, Bielsko, ul. Robotnicza 11
183. Laszczak Stanisław, Biała, ul. Kazimierza Wielk. 3
184. Lepiora Wojciech, Biała, ul. 11 Listopada 73
185. Lankocz Izydor, Pogwizdów 19

186. Lizak Michał, Aleksandrowice 273
187. Laszczak Franciszek, Wilkowice 353, p. Biała
188. Legierski Jan, Koniaków 262
189. Łaszczak Rudolf, Bielsko, ul. Mostowa 3
190. Łaciak Franciszek, Bielsko, ul. Partyzantów 42
191. Łabudek Alojzy, Hażlach 142
192. Łokietek Władysław, Kamienica 444
194. Matybowski Mieczysław, Bielsko, ul. św. Anny 5
194. Magacz Franciszek, Bielsko, ul. Krasińskiego5
195. Magacz Stefan, Bielsko, ul. ks. Londzina 6
196. Mokrosz Ludwik, Biała, ul. Szpitalna 12
197. Michalik Jan, Biała, ul. Komorowicka 110
198. Machej Antoni, Pruchna 64
199. Michalik Alfred, Bielsko, ul. Sułkowskiego 3
200. Mentel Teofil, Ustroń 49
201. Mol Franciszek, Czechowice, ul. Kopalniana 433
202. Michalec Stanisław, Dziedzice, ul. Dworcowa
203. Marek Adolf, Kamienica 400
204. Mędrzak Franciszek, Aleksandrowice, ul. Zygmutowska 55
205. Marek Franciszek, Lipnik, ul. Kościelna 1182
206. Maga Józef, Komorowice 87, p. Biała
207. Marszałek Antoni, Bielany 23
208. Młodzik Antoni, Bulowice 177
209. Merta Franciszek, Bielany 95
210. Mikuszewski Augustyn, Skoczów, ul. Garbarska 5
211. Macura Emil, Skoczów 540
212. Nieć Bronisław, Bielsko, ul. Słoneczna 4
213. Najderski Józef, Dziedzice, ul. Kolejowa 29
214. Niedoba Adam, Wisła 930
215. Nowak Józef, Goleszów 73
216. Otrzasek Jan, Olszówka Dolna
217. Orkisz Oswald, Czechowice 2
218. Ogiegło Jan, Komorowice 32, p. Bielsko
219. Ogiegło Józef, Nowa Wieś 13
220. Ogiegło Stanisław, Komorowice 455, p. Biała
221. Olszar Józef, Wisła 938
222. Praks Erwin, Cieszyn, ul. Błogocka 30
223. Praks Karol, Pastwiska
224. Pasterny Józef, Cieszyn, ul. Mennicza 6
225. Papiński Jerzy inż., Bielsko, ul. Inwalidów 2
226. Pryjda Mieczysław, Bielsko, ul. Młyńska 29
227. Pietrzyk Emil, Bielsko, ul. 3 Maja 18
228. Pietruszek Robert, Biała, ul. św. Jana 24
229. Pisz Kazimierz, Biała, ul. Żywiecka 43
230. Pindel Władysław, Biała, ul. Limanowskiego 112a
231. Pyka Tadeusz, Komorowice 51, p. Bielsko
232. Pasek Edward, Kończyce Wielkie 12
233. Pociecha Rudolf, Ustroń 486
234. Pękała Andrzej, Zamarski 89
235. Pustelnik Franciszek, Aleksandrowice 15
236. Pętkowski Karol, Kęty, ul. Fabryczna 353
237. Pieczonka Józef, Kalembice 16
238. Polok Józef, Wisła 219
239. Pindur Józef, Puńców 135
240. Ramza Władysław, Czechowice-Grabowice 1904
241. Ryszka Wilhelm, Cieszyn, ul. Filasiewicza
242. Ring Karol, Brenna
243. Rokoczny Jan, Czechowice Górne 1084
244. Raj Antoni, Bielany 204
245. Rabin Jan, Koniaków 54
246. Sabela Adam, Cieszyn, ul. Korfantego 9
247. Strządała Józef, ul. Przepilińskiego 10
248. Supik Karol, Cieszyn, ul. Powstańców 32
249. Ścigaj Stanisław, Cieszyn, ul. Mennicza 32
250. Stanisławek Stanisław, Bielsko, ul. Sułkowskiego 7
251. Spychaj Zygmunt, Bielsko, ul. Partyzantów — fa G. Josephy
252. Sordyl Stefan, Bielsko, ul. Listopadowa 21
253. Stopa Władysław, Bielsko, ul. Hallera 17
254. Setmajer Adam, Bielsko, ul. Głowackiego 4
255. Solczyński Ryszard, Bielsko, ul. Sienkiewicza 5
256. Stachura Stefan, Bielsko, ul. Sobieskiego 3
257. Szlosarczyk Józef, Biała, ul. Komorowicka 16
258. Skórczyński Adam, Biała, ul. Komorowicka 16
259. Santarius Karol, Skoczów
260. Smelik Karol, Kończyce Wielkie 12
261. Szczepan Kazimierz, Cieszyn, ul. Powstańców 6
262. Siekierka Józef, Kończyce Wielkie 39
263. Sztwiertnia Jan, Ustroń 331
264. Śmiłowski Karol, Ustroń 14
265. Stolarzewicz Ludwik, Cieszyn, Szkoła Spółdzielcza
266. Ślezińska Zofia, Kamienica, ul. Nowa 321
267. Siwiec Aleksander, Czechowice-Żebracz
268. Sosin Bronisława, Stare Bielsko 82
269. Siwiec Antoni, Czechowice 36
270. Sadlik Franciszek, Bujaków 67
271. Świeży Jan, Kobiernice 249
272. Slosarczyk Wiktor, Pisarzowice 209
273. Saternus Józef, Wisła 702
274. Szczuka Jan, Goleszów 53
275. Szczuka Karol, Dzięgielów 121
276. Sztwiertnia Karol, Kisielów 4
277. Sosna Ferdynand, Pruchna 57
278. Stuś Karol, Dębowiec 64
279. Tomczyk Józef, Cieszyn, ul. Bielska 34
280. Tokarowska Katarzyna, Komorowice 49, p. Bielsko
281. Tarnawa Józef, Kamienica 70
282. Urbaczka Paweł, Cieszyn, Magistrat
283. Urbańczyk Karol, Skoczów, Al. Mickiewicza 376
284. Wiącek Jan, Cieszyn, ul. Polna 48
285. Węglorz Alojzy, Cieszyn, ul. Liburnia 2
286. Waleczko Jarosław, Cieszyn, ul. ks. Świeżego 8
287. Walilko Józef, Cieszyn, ul. Wyspiańskiego 9
288. Wanat Edward, Biała, ul. Komorowicka 90
289. Więcławski Hipolit, Cieszyn, ul. Strażacka 1
290. Wiszniewski Jan, Kaczyce-Otrębów 17
291. Wantuła Wiktor, Hermanice 80
292. Wojtowicz Ferdynand, Czechowice, ul. 3-go Maja
293. Wizner Jan, Stare Bielsko
294. Wrebski Władysław, Czechowice-Żebracz 59
295. Wronka Stefan, Bulowice 179
296. Wójcik Władysław, Hecznarowice 87
297. Walek Karol, Łączka 2
298. Zajger Bolesław, Biała, ul. Cynlarska 9
299. Zathey Stefan, Biała, ul. Lipnicka 10
300. Zemlak Franciszek, Czechowice 1062
301. Załoga Józef, Rudzica 193
302. Zuber Antoni, Mazańcowice 48
303. Zaręka Klemens, Nowa Wieś 27
304. Żyła Józef, Dziedzice, Walcownia Metali Nr 45
305. Żyła Władysław, Czechowice
306. Żyła Karol, Dziedzice, ul. Szkolna 413
307. Żubik Jan, Wisła 1028, willa „Aida"
308. Orawski Józef, Bielsko, ul. ks. Londzina 6.

PAP. 44

OGŁOSZENIE.

Likwidatorzy firmy "Königshütter Wohnungsbaugesellschaft m. b. H." w Chorzowie wzywają wierzycieli firmy do zgłoszenia ich wierzytelności w nieprzekraczalnym terminie trzech miesięcy od daty ostatniego ogłoszenia pod adresem firmy w Chorzowie, Ratusz.

Broda Dyrda Wróżyna

Chorzowska Spółka Budowl. Mieszk. z o. o. w likwidacji.

164

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360.— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 5,— zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale wraz z egz. dowod. 100,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.
Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 12,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego), Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 23119